

Egyedül

Kiadó: L&L kiadó

Részlet a könyvből:

Október 21, szerda Lehajtott fejjel mentem be a terembe, és igyekeztem senkire sem

nézni, amikor leültem a helyemre. Pechemre Zsolti kiszúrta, hogy valami nem stimmel. -Reni, te sírtál? – kérdezte hangosan, jól érthetően. Mindenki felém fordult. -Nem, dehogy! – legyintettem. -De, bőgtél, látszik a fejedre! – erősítette meg Andris. Mindenkinek nagyon köszönöm. Mivel Kinga csípőre tett kézzel fordult felém, gyorsan matatni kezdtem a táskámban, és előhalásztam a könyvem. Körülbelül két centire hajoltam bele a lapokba, úgy olvastam. -Reni, mi a baj? – guggolt le mellém Virág aggódva. -Semmi, majd megbeszéljük. Már jól vagyok – suttogtam, hogy csak ő hallja. -De tényleg sírtál? -Kicsit, de nem nagy ügy. Csak kiborultam. -Jaj, de nincs nagy gáz, ugye? -Semmi – mosolyodtam el halványan. Virág megsimította a vállam, és leült a helyére. Baranyai tanárnő becsukta maga mögött az ajtót, és körbenézett. A hiányzókat akarta csekkolni, de megakadt rajtam a tekintete. -Reni, minden rendben? -Persze – bólintottam, a lehető leghatározottabban. -Bőgött – ordította be Robi. -Kösz – tártam szét a karom értetlenül. A tizedikes fiúk miért ennyire gyerekesek??? -Nos, ha szeretnéd, akkor kimehetsz a mosdóba. -Köszönöm, jól vagyok. -Semmi baja. Csak fáj a karja, amelyikkel hátba szúrt. Megerőltető lehet, nem vitás – jegyezte meg Kinga, szavai visszhangzottak a csendes teremben. -Kinga állj le! – szóltam rá olyan dühösen, amilyen még talán sosem voltam. -Fejezzétek be! Mindketten. Ha problémátok van, szünetben! – szidott le mindkettőnk a biosztanár, és a naplót lapozgatta. -Mi volt ez? – suttogta felém Virág. -Semmi – csóváltam a fejem, és még egyszer Kingára néztem. Könyörtelen, gyilkos tekintettel meredt rám. Nézni sem bírtam, inkább elfordultam. Csendben meredtem magam elé, miközben a tanárnő a táblára írt. -Psz! Ren! – sziszegte egy hang, mire hátrafordultam. Ricsi mosolyogva nézett. – Ki bántott? -Senki – suttogtam. -Na ja – vigyorgott hitetlenül. – Akarod, hogy megverjem? – kérdezte. -Kingát? – döbbsentem le. -Kinga? – kérdezett vissza. – Kinga miatt vagy úgy ki? Ne hülyülj már! -Pósa, megismételnéd, amit mondtam? – szólította fel Baranyai tanárnő. Hogyne – biccentett Ricsi. – Az ízeltlábúak télen kimúlnak. – mondta. Azt hiszem, meg akarta tippelni, hogy miről lehetett szó az órán. Nagyon nem erről. A tanárnő döbbsenten nézett rá, a többiekből meg kitört a röhögés. A jó hangulatot és a rossz választ Baranyai egy egyessel díjazta. Szegény Ricsi. Tovább jegyzeteltem, amikor valaki megbökött. Óvatosan hátranéztem, mire Cortez egy kis levelet nyomott a kezembe. Gyorsan a pad alá dugtam a kezem, és remegő ujjakkal kibontottam. Másolom. „Oké vagy?” Kapkodva visszaírtam: „Igen, csak kicsit összevesztünk Kingával” Gyorsan jött a válasz: „Vele csak azt lehet” Pár pillanatig néztem magam elé, végül megráztam a fejem. „Nem hisz nekem, és nem tudok mit tenni. Azt hiszem, örökre megharagudott” Hátratettem a kezem, mintha csak a copfomat birizgálnám, mire Cortez a kezembe nyomta a papírt. Elmosolyodtam rajta. „Örökre megharagudott? LoL. Azért egyszer csak elfelejti, a következő egymillió évben talán megenyhül. ?” Mosolyogva megvontam a vállam. „Jó, nem így értettem, hogy örökre. Hanem hogy. Mindegy.” Hallottam, hogy Cortez halkán felnevet mögöttem. Aztán már adta is a kis cetlit. „Beszéljek veled?” Ösztönösen megráztam a fejem. Már csak az kéne. „Ne, dehogy!!! De azért köszi” Utoljára adta oda a levelet: „nm” Igazából örültem, hogy ő írt utoljára. Mert így megtarthattam a levelet. ? Csengetéskor mindenki felpattant a helyéről. Kinga még a tanár előtt húzott ki a teremből, egy kis ajtócsapkodással és vállvonogatással vegyítve. Óriási. Zavartan felálltam, közben meg éreztem, hogy rezeg a mobilom a zsebemben. Türelmetlenül kivettem, és a kijelzőre nézve azonnal elfogott valami megnyugtató érzés. -Arnold, de jó, hogy hívsz! – szóltam bele azonnal. -Mi a baj? – kérdezte köszönés nélkül. -Neményi az? – üvöltötte Zsolti. – Mondd neki, hogy ráér visszajönni! -Psz! – szóltam rá durván, és kimentem a teremből. Arnold másfél perc alatt lerendezte a dolgot, azt mondta, igazam van, nem hibáztam, és hogy ne foglalkozzak Kingával, mert ő ilyen, és neki idő kell, hogy ezt a szituációt megeméssze. És azt is mondta, hogy ne sírjak, mert nincs miért, és hogy majd átbeszéljük az egészet, tartsak ki. -Oké, köszönöm! – szóltam mosolyogva, és így, hogy sikerült vele beszélnem, már nem is tűnt olyan rémesnek az egész. – Hol vagy most? – kérdeztem. -Reni, rohannom kell, így is kilógtam telefonálni, mert tudtam,

hogy szünetetek van. -Kilógtál? Honnan? Jaj, múzeumban vagy? – kaptam a szám elé a kezem. – Akkor menj gyorsan, és vigyázz magadra! – tettem le a telefont. Oké, ettől függetlenül a napom rémes volt, az udvaron tökre egyedül ácsorogtam, a pocsolyákat bámultam, miközben a sulirádióból The Killers szólt.